

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 8 marca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od D. K. (1) i J. K. solidarnie na rzecz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa we W. kwotę 25.198,26 złotych z odsetkami umownymi w ich każdoczesnej maksymalnej wysokości od dnia 12 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3.677 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu; ustalił, że odpowiedzialność D. K. (1) i J. K. jest solidarna z odpowiedzialnością D. K. (2); ustalił, że w stosunku do pozwanego J. K. wyrok jest zaoczny oraz nadał wyrokowi w punkcie 1 w stosunku do J. K. rygor natychmiastowej wykonalności.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana D. K. (1), podnosząc następujące zarzuty:

1) naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.:

- naruszenia art. 117 k.c. oraz art. 118 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że dochodzone roszczenie nie uległo przedawnieniu;

- naruszenia art. 509 w zw. z art. 511 k.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że została wykazana okoliczność zawarcia umowy przelewu wierzytelności w sytuacji, gdy nie zostały przeprowadzone na te okoliczności dowody;

- naruszenie art. 125 § 1 k.c. poprzez uznanie roszczenia powoda w sytuacji, gdy istnieje ujemna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia tegoż roszczenia;

- naruszenie art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim z 20 lipca 2001 roku, poprzez niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że dla skuteczności wypowiedzenia umowy pożyczki o nr (...) z dnia 24 września 2009 roku nie należy wezwać konsumenta, w trybie określonym w umowie kredytowej, do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy;

2) naruszenia przepisów prawa procesowego, tj.:

- naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, oraz błąd w ustaleniach faktycznych w sprawie, sprzecznych z zebraniem materiałem dowodowym, w tym w szczególności poprzez uznanie, że wykazana została okoliczność zawarcia umowy przelewu wierzytelności w sytuacji, gdy nie zostały przeprowadzone na te okoliczności dowody oraz błędne przyjęcie, że dla skuteczności wypowiedzenia umowy pożyczki o nr (...) z dnia 24 września 2009 roku nie należy wezwać konsumenta, w trybie określonym w umowie kredytowej, do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy;

- naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez niewłaściwą wykładnię przez Sąd wyrażonej w tym przepisie zasady rozkładu ciężaru dowodu i wadliwe zastosowanie w sposób sprzeczny z utrwaloną wykładnią i mimo, że z przepisu wynika jednoznacznie, iż ciężar dowodu faktów tworzących prawo podmiotowe, z których powód wywodzi swoje roszczenia, spoczywa na powodzie i mimo braku jakichkolwiek dowodów na okoliczność legitymacji czynnej powoda Sąd niejako nałożył na skarżącego obowiązek wykazania bezzasadności powództwa.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zwrot kosztów według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

W pierwszej kolejności rozważenia wymagały zarzuty apelacji, które zmierzają do podważenia dokonanej przez Sąd oceny zgromadzonego materiału dowodowego.

Wywody skarżącej opierają się na stanowisku, że powód nie posiada legitymacji procesowej czynnej w niniejszej sprawie i nie przedstawił wiarygodnych dowodów na potwierdzenie swojego roszczenia.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie, że powodowi przysługuje wierzytelność, z której wywodzi sformułowane w pozwie roszczenie.

Przed wszystkim dowodem na istnienie wierzytelności przysługującej względem pozwanej jest złożona do akt sprawy poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy pożyczki konsumenckiej nr (...) z dnia 24 września 2009 roku, pod którą widnieje podpis poprzednika prawnego pozwanej. Powód przedłożył także poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 23 grudnia 2013 roku zawartą ze Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową im. F. S. w G.. Z umowy tej wynika, że przedmiotem sprzedaży była część portfela wierzytelności przysługujących cedentowi wobec osób fizycznych. Wobec tego, że umowa sprzedaży wierzytelności obejmowała szereg wierzytelności, paragraf drugi umowy precyzuje przedmiot umowy, wskazując, że są nim wierzytelności wymienione w załączniku nr 1 do umowy. Z omawianego załącznika w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że obejmuje on również zobowiązanie spadkodawcy pozwanej, wskazane zostały bowiem jego dane imię, nazwisko, nr umowy pożyczki, jak również data jej zawarcia. Dane te są tożsame ze wskazywanymi przez powoda.

Powyższe wskazuje, że powód skutecznie nabył wierzytelność z opisanej umowy pożyczki przysługującej jego poprzednikowi prawnemu względem spadkodawcy pozwanej, co tym samym czyni chybnym zarzut naruszenia art. 509 w związku z art. 511 k.c.

Z kolei na dowód wysokości dochodzonego roszczenia powód przedłożył dokumenty w postaci raportu spłaty i rozliczenia wysokości zadłużenia, precyzyjnie przedstawiające sposób wyliczenia zadłużenia i jego wewnętrzną strukturę z uwzględnieniem harmonogramu spłat wynikającego z umowy i rzeczywistych wpłat dokonanych przez poprzednika prawnego pozwanej. Jakkolwiek opisane dokumenty nie mają mocy dokumentu urzędowego, jednakże wbrew odmiennemu przekonaniu skarżącej, nie pozbawia to ich mocy dowodowej i wiarygodności, którą należy oceniać w powiązaniu z pozostałymi dowodami w postaci wymienionych wcześniej dokumentów, przy jednoczesnym braku nie tylko jakichkolwiek dowodów przeciwnych, ale nawet poddających się weryfikacji twierdzeń pozwanej o faktach. Prawidłowa jest zatem konkluzja Sądu Rejonowego, że zebrane dowody z pewnością pozwalają na wyprowadzenie jednoznacznych ustaleń faktycznych co do istnienia i wysokości dochodzonej pozwem wierzytelności.

Nie można przy tym Sądowi I instancji postawić zarzutu naruszenia art. 6 k.c., albowiem wyrażona w nim zasada nie oznacza, że strona pozwana nie może i nie powinna wykazywać okoliczności przeciwnych, tym twierdzonym przez stronę powodową. Przeciwnie, zaniechanie dowodzenia korzystnych dla pozwanego okoliczności w istocie oznacza rezygnację z dowodzenia własnych twierdzeń.

W sytuacji procesowej z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie, pozwana ograniczyła swoje stanowisko procesowe wyłącznie do negocjowania żądania pozwu, nie wykazując żadnej inicjatywy dowodowej. Co istotne, skarżąca nie przedstawiła żadnej własnej wersji zdarzeń, nie wypowiedziała się czy, w jakiej wysokości i kiedy jej poprzednik prawny dokonał spłaty pożyczki, od jakiej daty według skarżącej powstało opóźnienie w spłacie i jaka jest prawidłowa wysokość naliczonych odsetek, ograniczając się w toku całego procesu jedynie do wskazywania, że to strona powodowa nie udowodniła żądania.

Taka postawa procesowa strony pozostaje jednak w wyraźnej sprzeczności z treścią art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony obowiązane są dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Jak trafnie podkreślił Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 20 października 2015 r. w sprawie sygn. I ACa 933/15 (publ. Program komputerowy LEX nr 1936814), oświadczenie, że strona przeciwna

faktu nie udowodniła, w sytuacji gdy stronie składającej takie oświadczenie rzeczywisty stan rzeczy jest niewątpliwie znany, nie jest tożsamy z zaprzeczeniem temu faktowi, ale stanowi uchylenie się od oświadczenia, czy dany fakt miał miejsce, połączone z próbą odwołania się jedynie do prawdy formalnej.

Nie budzi także wątpliwości prawidłowość dokonanego przez poprzednika prawnego powoda wypowiedzenia przedmiotowej umowy, który przed tym czterokrotnie wzywał spadkodawcę pozwaną do zapłaty narastającego zadłużenia każdorazowo wyznaczając siedmiodniowy termin spełnienia świadczenia. Jednocześnie w treści pisma pożyczkodawca informował pożyczkobiorcę, iż w przypadku nieuregulowania zadłużenia w wyznaczonych terminach zastrzega sobie prawo do wypowiedzenia zawartej umowy oraz postawienia całego zadłużenia w stan natychmiastowej wymagalności.

Na potwierdzenie powyższego powód przedstawił potwierdzone za zgodność z oryginałem kopie wezwań do zapłaty wraz z potwierdzonymi za zgodność z oryginałem kopiami odpowiedniej strony książki nadawczej wysyłek wzmiankowanej korespondencji za pośrednictwem operatora pocztowego. Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że w świetle zasad doświadczenia życiowego racjonalne jest przyjęcie, iż adresat został powiadomiony o kierowanych w stosunku do niego wezwaniach do zapłaty. Istnieje znikome prawdopodobieństwo, że żadna z czterech wysłanych przesyłek nie dotarła do adresata.

Nie można również zgodzić się z twierdzeniem apelującej, że roszczenie powoda jest przedawnione.

Skoro wypowiedzenie umowy pożyczki w dniu 18 maja 2011 roku postawiło wynikającą z niej wierzytelność w stan wymagalności w dniu 18 czerwca 2011 roku, to trzyletni termin przedawnienia upłynąłby dopiero z dniem 18 czerwca 2014 roku. Pozew w przedmiotowej sprawie wniesiono zaś w dniu 12 czerwca 2014 roku, czyli przed upływem terminu przedawnienia.

Skarżąca poza wyrażeniem własnego przekonania o odmiennych skutkach upływu czasu dla możliwości dochodzenia w niniejszym postępowaniu przez powoda swojego roszczenia, nie poparła go jakimkolwiek wywodem stanowiącym choćby próbę zakwestionowania prawidłowej w tym względzie konkluzji Sądu Rejonowego.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł z mocy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 5 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U.2015.1804). Na koszty te złożyła się kwota 2.400 złotych kosztów zastępstwa procesowego.

Biorąc pod uwagę stopień zawłości sprawy oraz nakład pracy pełnomocnika powoda i jego wkład pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności fakt, iż postępowanie apelacyjne zakończyło się na pierwszym terminie rozprawy, zaś w jego toku nie było prowadzone postępowanie dowodowe, brak było podstaw do ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości innej niż minimalne, przewidziane przepisami wyżej wskazanego rozporządzenia.